

Política i esport

Ha tornat a passar. És com el dia de la marmota, que es repeteix una vegada i una altra. Cada tant, un esportista de casa evita posicionar-se sobre temes relacionats amb el procés català i la sobirania nacional amb l'argument, tan suat com (a hores d'ara) ridícul, que no s'ha de barrejar l'esport amb la política. És fins i tot més patètic que aquell dels esportistes que diuen que no hi entenen, de política, com si la ignorància fos una virtut.

Aquest cop ha estat l'admirada medallista olímpica Mireia Belmonte que, després d'assistir al partit de Champions entre el Barça i el Celtic a mitjans setembre, en una entrevista a Atresmedia, quan li van preguntar per la presència d'estelades al Camp Nou, va dir que "cadascú és lliure d'expressar-se com vulgui, però no s'ha de barrejar mai l'esport amb la política". És una opinió que els esportistes d'elit catalans acostumen a airejar amb molta alegria, convençuts que d'aquesta manera queden al marge de qualsevol polèmica i eviten ofendre ningú. Doncs, mireu, a mi, aquesta postura m'ofèn. Perquè, fixeuvos-hi, segons aquesta tesi l'esport i la política només es barregen quan es tracta de política catalana. Les estelades són política, però l'himne i la bandera espanyols

durant el lliurament d'una medalla olímpica deuen ser simples elements decoratius. En el moment que un esportista vesteix els colors d'una selecció nacional, o participa en una competició representant un país determinat, està defensant una entitat política. ¿Quants d'aquests esportistes que proclamen que no s'ha de barrejar l'esport amb la política critiquen que les seves medalles entrin en el còmput de les que ha guanyat, posem per cas, Espanya? ¿Quants renuncien a portar la *rojigualda* en la seva indumentària, o fins i tot a embolicar-s'hi? Esport i política són indestruïbles i, de fet, si hi ha una competició polititzada (on tothom competeix sota una bandera i representant un estat) són precisament els Jocs Olímpics, on participa meritòriament Mireia Belmonte.

La hipocresia dels esportistes que es declaren al·lèrgics a la política només quan es tracta de les reivindicacions catalanistes, doncs, m'ofèn. Com m'ofèn quan es dona per suposat que l'únic nacionalisme que existeix és el de les nacionalitats oprimides, perquè hi ha qui considera que la pertinença a una nació només és natural quan aquesta té categoria d'estat, la defensa de la unitat del qual no es considera nacionalisme. Trobaria molt més honesta i acceptable una declaració ideològicament oposada als meus sentiments, o una legítima negativa a respondre sobre aquests temes (tothom té dret a no respondre la pregunta d'un periodista), que no pas aquest intent de dir allò que creuen que no els compromet, però que en realitat els deixa ben retratats.

